

**CÁC HỘI VIÊN CÙNG VỚI NGƯỜI HỖ TRỢ CÁ NHÂN SAU HỘI THẢO THAM VẤN ĐỒNG CẢNH
KẾT THÚC THÀNH CÔNG**

TRONG SỐ NÀY CÓ	
Tin vắn	Ban biên tập
Tham gia Trung tâm SDL Hà Nội, một dấu mốc trong đời tôi	Nguyễn Ngô Việt
Thấy gì qua cuộc thi Việt Nam Idol	Bí Xanh
Hạnh phúc	Trà Hoa Nữ
Chuyến đi ra nước ngoài lần đầu tiên	Sơn Tùng
Xin đừng đánh mất niềm tin	Minh Hậu
Lần đầu tiên sau 20 năm có thể sống xa nhà	Trần Thị Hương
Thêm một lối nhỏ vào đời	Cún Xinh
NKT có thể đóng vai trò quan trọng trong nền kinh tế khu vực	ILY
Hướng tới thập kỷ thứ 3 về quyền của NKT Châu Á-Thái Bình Dương	Vũ Anh Tú

TIN VĂN

Hội thảo tham vấn đồng cảnh tháng 8 tại Hà Nội và Tp. HCM

Tháng 8/2010, những hoạt động tham vấn đồng cảnh (TVĐC) đã diễn ra nhộn nhịp ở Hà Nội và TP. HCM nhằm phát triển phương pháp hỗ trợ tâm lý này đến những NKT tại 2 thành phố lớn.

Từ ngày 9 – 11/8, tại 42 Kim Mã Thượng (Hà Nội), Trung tâm Sống độc lập Hà Nội đã tổ chức một Hội thảo Tham vấn đồng cảnh dành cho những hội viên. Tham dự hội thảo là 8 thành viên cùng 4 lãnh đạo TVĐC của Trung tâm. Các buổi họp diễn ra rất sôi nổi, vui vẻ. Sau 3 ngày hội thảo, những người tham gia được trang bị những kỹ năng cơ bản để có thể tổ chức các buổi sinh hoạt TVĐC và chia sẻ, hỗ trợ nhau sống tự tin và hòa nhập hơn. Tiếp theo hội thảo, những người tham gia sẽ tổ chức những cuộc tham vấn đồng cảnh thường xuyên.

Theo báo Tuổi trẻ, từ ngày 23 - 27/8 tại Tp. HCM đã diễn ra hội nghị tham vấn đồng cảnh lần đầu tiên được tổ chức dành cho 11 người khuyết tật nặng, do Chương trình Khuyết tật và phát triển (DRD) và Hội Chăm sóc con người Nhật Bản tổ chức. Với sự hướng dẫn của chị Hiroko Akiyama – giám đốc Trung tâm Sống độc lập Hino (Nhật Bản), anh Yoshihiro Mitsuoka - Phó tổng thư ký Hội Chăm sóc con người (Nhật Bản) và chị Nguyễn Bích Thủy - giám đốc điều hành Trung tâm Sống độc lập Hà Nội; những người khuyết tật ở TP.HCM đã được làm quen với các nội dung: khái niệm sống độc lập, phương pháp luận - mục đích - nguyên tắc của tham vấn đồng cảnh, cách giải tỏa cảm xúc, vai trò của người khuyết tật...

Được biết, hội thảo là hoạt động đầu tiên của Chương trình Sống độc lập tại TP.HCM, bắt đầu khởi động từ 1/8/2010. Chị Akiyama cho biết: "Chúng tôi hi vọng sẽ mở rộng chương trình tập huấn về tham vấn đồng cảnh để người khuyết tật Việt Nam ở nhiều tỉnh thành khác sẽ tham gia. Chính những người khuyết tật được tập huấn về nội dung này sẽ chia sẻ thông tin đến những người khuyết tật khác".

Các hoạt động khác của Trung tâm Sống độc lập Hà Nội trong tháng 8

Cũng trong tháng này, Trung tâm còn tổ chức Chương trình sống độc lập cho các hội viên về kỹ năng tạo mối quan hệ tốt đẹp với PA và một khóa tập huấn đào tạo PA mới.

Ban Biên Tập

Tham gia Trung Tâm Sống Độc Lập Hà Nội dấu mốc lớn trong cuộc đời tôi

Trong cuộc đời của mỗi người đều có những cột mốc quan trọng, đánh dấu những sự thay đổi lớn ảnh hưởng đến cả cuộc đời của mình. Đối với tôi cũng vậy, cũng có những dấu mốc quan trọng. Ví dụ như việc bị tai nạn và trở thành người khuyết tật cũng là một dấu mốc quan trọng, làm thay đổi cả cuộc đời của tôi.

Kể từ sau khi bị tai nạn và trở thành người khuyết tật, cuộc đời tôi cũng có 2 dấu mốc quan trọng. **Dấu mốc quan trọng thứ nhất là việc triển khai Internet ở Việt Nam năm 1997.** Sau khi từ Hungary trở về Việt Nam năm 1994, thời gian đầu cơ hội làm việc của tôi cũng không nhiều. Do phải ngồi xe đẩy nên việc đi lại, liên lạc với mọi người là một rào cản rất lớn. Vào thời điểm đó, nếu có làm việc cho cơ quan thì hiệu quả cũng rất thấp. Vì vậy, công việc chủ yếu của tôi lúc đó là dạy tiếng Anh.

Tuy nhiên, khi Internet được triển khai ở Việt Nam, thế giới quanh tôi đã trở nên phẳng hơn rất nhiều, các rào cản trong quan hệ làm việc với các đồng nghiệp, đối tác làm ăn cũn như trong quan hệ giao lưu tình cảm với họ hàng bạn bè cũng đã giảm đi rất nhiều. Lúc này tôi đã có thể làm việc qua mạng với cơ quan, các đối tác trong nước và khắp nơi trên thế giới. Vấn đề việc làm và giao lưu qua mạng đã không còn là rào cản đối với tôi. Nhưng vẫn còn một số rào cản khác như việc đi dự các cuộc hội nghị, gặp gỡ bạn bè, đi lại thăm hỏi, hiếu hỉ... Và sự phụ thuộc vào gia đình trong sinh hoạt vẫn còn nhiều.

Dấu mốc quan trọng thứ hai là việc tham gia Trung Tâm Sống Độc Lập Hà Nội. Qua chương trình giới thiệu trên TV, tôi đã được biết đến Trung Tâm Sống Độc Lập Hà Nội (HILC). Qua chương trình cũng như tìm hiểu qua mạng, tôi đã thấy ngay đây là mô hình rất hữu ích đối với những người khuyết tật như tôi. Và tôi đã đăng ký tham gia khóa tập huấn cho các user (người sử dụng dịch vụ của Trung tâm) trong 2 ngày 22 và 23/7/2010.

Với sự hướng dẫn và giới thiệu tận tình của các anh chị tại ILC, chúng tôi đã hiểu thêm rất nhiều về phong trào sống độc lập, về mục đích, hoạt động, cũng như các dịch vụ của ILC, về user và PA (Người trợ giúp cá nhân), các quyền lợi, nghĩa vụ cũng như mối quan hệ giữa họ. Chúng tôi còn được trang bị những kiến thức cơ bản để sống độc lập như đi chợ, nấu ăn, làm vệ sinh trong nhà, sắp đặt trang trí đồ vật trong nhà ...

Khóa tập huấn tuy ngắn ngủi nhưng đã để lại trong tôi rất nhiều kỷ niệm sâu sắc về tình cảm nồng hậu của các anh chị ở ILC cũng như của sự tận tình giúp đỡ vô tư của các PA và không khí vui vẻ, chan hòa, ấm áp mà các user và PA đã tạo ra. Giờ đây, tôi cảm thấy thế giới quanh tôi đã phẳng hơn rất nhiều, và các rào cản gần như đã được xóa bỏ hoàn toàn. ILC chắc chắn sẽ là một phần không thể thiếu trong cuộc đời của tôi.

Hy vọng rằng phong trào sống độc lập sẽ phát triển mạnh mẽ với quy mô rộng lớn ở Việt Nam để tất cả mọi người khuyết tật ở khắp nơi trong cả nước có thể được hưởng những quyền đã được ghi tại Điều 19 của Công ước về quyền của người khuyết tật: "Các quốc gia thành viên Công ước này

Tháng 8 năm 2010

công nhận người khuyết tật có quyền được sống bình đẳng trong cộng đồng, có những sự lựa chọn bình đẳng với những người khác và sẽ tiến hành những biện pháp hữu hiệu và thích hợp để tạo điều kiện cho người khuyết tật được hưởng thụ đầy đủ quyền này và bảo đảm sự hòa nhập và tham gia đầy đủ của họ vào cộng đồng...”

Anh Việt nhận giấy Chứng nhận tham dự tập huấn từ Trung tâm

Các hội viên mới tháng 7.2010

Để thực hiện được điều này một cách đầy đủ ở nước ta chắc vẫn còn nhiều việc phải làm, đặc biệt là từ phía nhà nước và các cơ quan hữu quan. Và tôi cũng hy vọng rằng, thông qua phương tiện truyền thông, nhận thức của mọi người về người khuyết tật và nghề PA cũng sẽ khác đi. Người khuyết tật thực sự được đối xử bình đẳng trong mọi lĩnh vực và nghề PA được coi là một nghề bình thường như bao nghề khác, thậm chí nó còn có ý nghĩa nhân văn rất lớn.

Được biết HILC được quỹ Nippon Foundation của Nhật tài trợ, hoạt động vẫn còn hạn chế ở khu vực Hà Nội cũ và HILC chưa nhận được khoản hỗ trợ gì về tài chính từ phía Nhà nước. Điều này gây cho tôi khá nhiều suy nghĩ. Tôi cảm thấy có cái gì đó giống như là khi mình gặp khó khăn mà không nhận được sự giúp đỡ từ người nhà mà phải nhờ đến sự hỗ trợ của người ngoài. Tôi mong rằng tình hình này sẽ chóng được thay đổi khi Nhà nước công nhận PA là một nghề và thiết lập hệ thống người hỗ trợ công để hỗ trợ người khuyết tật nặng sống tại cộng đồng.

Nguyễn Ngô Việt

THẤY GÌ QUA CUỘC THI VIỆT NAM IDOL

Sự kiện anh chàng Sơn Lâm (người khuyết tật) tham gia cuộc thi Vietnam Idol gây xôn xao cư dân mạng và cộng đồng người khuyết tật trong thời gian qua đã để lại cho chúng ta nhiều điều để suy ngẫm. Tôi cũng là NKT nhưng tôi muốn nhìn nhận sự việc trên quan điểm khách quan, có nghĩa là lý giải kết quả của nó chứ không lồng ghép tính cách của những nhân vật vào sự việc.

Tháng 8 năm 2010

NKT cũng như mọi thành viên khác trong xã hội, họ cũng có nhu cầu thể hiện khả năng của mình. Nhưng phải thừa nhận một sự thật rằng xã hội vẫn còn thiếu sự bình đẳng đối với NKT. Tôi biết nhiều bạn bị khuyết tật khác nữa, thấy họ sống, làm việc với sự khó khăn về suy giảm chức năng thân thể nhưng lại vô cùng nghị lực mà có nhiều người không khuyết tật chưa chắc làm được. Trường hợp của anh Sơn Lâm đã phản ánh đúng một thực tế không thể phủ nhận về sự phân biệt đối xử, vì cũng như mọi thành viên khác trong xã hội, anh ấy có nhu cầu được hát, được đem tiếng hát của mình đến với quần chúng. Vậy một NKT không thể trở thành thần tượng trong cuộc thi Vietnam Idol vì khiếm khuyết cơ thể hay sao? Chính nghị lực sống NKT, tự tin đăng kí cuộc thi đã là sự can đảm vượt qua các rào cản của bản thân và xã hội. Nếu anh Sơn Lâm không đạt vì giọng hát thì đã đành, còn nếu giọng hát anh ấy đạt nhưng lại bị loại vì yếu tố ngoại hình thì đây chính là sự bất bình đẳng của xã hội. Thiết nghĩ nếu một NKT đam mê ca hát và thành công thực sự thì đây chẳng phải là thần tượng cho bao nhiêu người nhìn vào mà học tập, mà sống vươn lên hay sao.

Nếu xã hội đừng nhìn vào “chỉ số” hình thể của NKT mà coi họ là một thành viên bình đẳng trong xã hội thì anh Sơn Lâm chắc chắn đã không rơi vào tình cảnh đáng tiếc như vậy. Tuy nhiên nếu không có sự việc đó xảy ra thì có lẽ còn lâu lắm xã hội mới thừa nhận NKT đang tồn tại, đang sống và có nhu cầu như tất cả những thành viên khác trong xã hội. Tuy rằng cách phản ứng của Sơn Lâm khiến cho nhiều người trở nên ái ngại nhìn nhận về NKT, có người nói sau việc này sẽ dẫn đến tâm lý chung e ngại tiếp xúc với NKT. Còn tôi, tôi không lo sợ về điều đó, bởi cá nhân mỗi NKT sẽ tự khẳng định mình trong xã hội bằng cách làm việc, trình độ giao tiếp và đối nhân xử thế.

Người khuyết tật không cần sự thương hại, họ cần sự bình đẳng.

Bí Xanh

HẠNH PHÚC

Tặng anh, Tài sản quý giá nhất của trái tim em

“Yêu là mong người mình yêu được hạnh phúc”. Điều đó đúng, anh nhỉ? Vậy anh em mình có đang yêu không, khi mà cả hai đều mong cho người kia được hạnh phúc?

Em sẽ không bao giờ quên ngày đó, ngày tập huấn của user, ngày mà định mệnh để em gặp anh. Rồi những email, những tin nhắn yahoo. Anh đã nói em xuất hiện và làm anh thay đổi, làm anh rời xa vỏ ốc bấy lâu nay của anh, ở bên em anh thấy mình yêu và được yêu. Những giọt nước mắt của em lăn dài trên má khi anh kể chuyện của anh, khi em tưởng tượng dáng anh ngồi ăn cơm, làm việc. Và em lại chợt mỉm cười khi nhớ tới nụ cười của anh.

Tình cảm của em là thế đấy. Chỉ biết thương anh từ chính những nỗi đau anh phải chịu. Chỉ biết chia sẻ với anh những điều anh đã giấu kín. Chỉ biết làm anh mỉm cười. Chỉ biết đón nhận tình cảm và sự che chở của anh. Liệu em, một cô gái vừa ra trường, kém anh 14 tuổi, chưa từng trải nghiệm nhiều trong cuộc sống, có đủ tình yêu thương và sự hi sinh để đến với anh, một người khuyết tật? Em cần quá nhiều thời gian để vượt qua những thử thách và để khẳng định một tình yêu. Và anh ơi! Liệu tình cảm của anh và em có phải là sự ngộ nhận không?

“Tình yêu sẽ một đời vô nghĩa nếu thiếu một lời yêu chân thành” phải không anh? Từ khi tham gia vào trung tâm, em đã yêu công việc của em, yêu mến user của em và bây giờ em đã yêu thêm một người, tài sản quý giá nhất của trái tim em, là anh đấy, anh biết không?

Trà hoa nữ (NTT)
PA Trung tâm sống độc lập Hà nội

Chuyến đi ra nước ngoài đầu tiên

Chuyến du lịch Singapore và Malaysia mùa hè này là lần đầu em đi ra nước ngoài sau nhiều chuyến đi cùng với bố mẹ đến những miền đất của Việt Nam. Vì thế, trước chuyến đi, lòng em bồi hồi, xen chút lo lắng mong ngày được xuất ngoại đến thật mau. Bố mẹ em đã chuẩn bị hộ chiếu và vé máy bay từ một tháng trước. Sang hôm đó, ô tô của bác em đến đón mọi người đi ra sân bay từ lúc 7h30 phút. Gia đình em mang đi rất nhiều đồ ăn vì lo bên Singapore đồ ăn đắt và cũng để khỏi tốn thời gian nấu ăn.

Đây cũng là lần đầu tiên em được đi máy bay. Lần đầu được vào trong phòng chờ bay, em thấy trong lòng dâng lên một cảm giác sung sướng. Đúng 9h, máy bay cất cánh. Ngồi trên máy bay nhìn ra bên ngoài, em thấy những ngôi nhà nhỏ li ti và từng đám mây bay đẹp vô cùng.

Sau 3h tiếng ngồi trên máy bay, em đến Singapore. Lúc đó là khoảng hơn 12h. Xuống máy bay em chưa kịp đi lấy xe lăn của mình đang gửi ở máy bay, thì những người phục vụ đã nhanh chóng mang xe lăn của sân bay đến tận nơi cho em. Đi vào trong sân bay một lúc sau, em được nhận lại và chuyển sang xe lăn của mình.

Sau khi làm thủ tục nhập cảnh, em và gia đình được anh chị họ bên đó đón về nhà. Nhìn đất nước Singapore rất đẹp. Tàu điện rất tiện nghi, taxi chuyên nghiệp, phố phường sạch sẽ, văn minh, có nhiều cây và đặc biệt có nhiều tòa nhà cao tầng hơn ở Việt Nam. Buổi tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, anh chị họ dẫn gia đình em đi dạo. Ở Singapore, các cơ sở hạ tầng phục vụ người khuyết tật như đường ram lên các tòa nhà, đi lên vỉa hè; trong các siêu thị, trong các trung tâm mua sắm... rất đầy đủ. Mọi nơi đều có đường dành riêng cho người khuyết tật, kể cả nhà vệ sinh ở những nơi công cộng cũng rất tiếp cận. Trong những ngày ở Singapore, em được đi nhiều nơi thì tất cả các nơi đó người khuyết tật đều tiếp cận được.

Thời gian ở Singapore em đã được bố mẹ cho đi chơi viện bảo tàng dân tộc học, đi thăm vườn thú (Singapo Zoo), đi thăm công viên dưới nước (Under-water Park), đi thăm khu trung tâm công nghệ cao, đi đến các khu thương mại mua sắm. Vườn thú ở Singapore rất lớn, có nhiều cây cỏ thụ, nhiều động vật và đặc biệt là họ không nhốt những con vật trong chuồng mà thả tự do trong một khu vực nhất định. Công viên dưới nước cũng rất đẹp, có rất nhiều loài cá lạ, rất đông người đến tham quan. Khu công nghệ cao, những người đến thăm được chơi các trò như thử làm nhà quay phim, làm diễn

viên; và các trò chơi khoa học. Trong các khu mua sắm rất đông người, hàng hóa phong phú, nhưng rất đắt.

Hai ngày cuối của chuyến đi, gia đình em đã đi sang Malaysia bằng ô tô hai tầng. Ở Malaysia, nhiều thứ không được như Singapo: dịch vụ cho người khuyết tật còn kém, cơ sở hạ tầng không hiện đại bằng Singapore. Tuy nhiên, các khu trung tâm

thương mại mua sắm ở đây cũng rất sầm uất. Ở Malaysia, em được đi thăm tòa tháp đôi Petronas nổi tiếng. Em được đi lên trên tòa tháp đôi nhìn xuống cảm giác rất thích.

Chuyến đi ra nước ngoài đầu tiên của em đã kết thúc thật bổ ích. Sau hơn một tuần đi du lịch, em đã có rất nhiều kỷ niệm vui.

Sơn Tùng

XIN ĐỪNG ĐÁNH MẤT NIỀM TIN

Cho tới hôm nay, tôi vẫn còn cảm giác bàng hoàng khi nghĩ lại những điều không lấy gì làm tốt đẹp đến với mình hôm ấy. Đó là ngày 8/3, một ngày nhiều ý nghĩa đối với những chị em phụ nữ, nhưng cũng là ngày để lại trong tôi những dư âm không phải như vậy.

Tôi là cô nữ sinh trên xe lăn sống xa gia đình, từng tham gia vào nhiều công việc khác nhau, và hiện đang làm nghề kinh doanh, quản lý Bưu điện, bán sim thẻ điện thoại. Theo thói quen sinh hoạt mỗi ngày, tôi chờ PA xuống cửa hàng kinh doanh, nơi tôi làm việc ở tầng dưới, dọn dẹp trước khi tôi xuống. Hôm đó mạng VinaPhone bị lỗi. Vì lý do, nhiều khách hàng của tôi mua thẻ nạp chưa được cộng ngay tiền khuyến mại theo quy định của công ty vào tài khoản. Tuy mạng đã tiếp nhận mã thẻ và số sê-ri thẻ, nhưng tài khoản thì chưa cập nhật trong thời gian ngắn được. Tránh va chạm với khách hàng tôi cùng nhân viên tổng đài đã hợp tác và mất rất nhiều thời gian để giải thích về sự cố mạng di động và mong khách hàng thông cảm chờ đợi ít ngày sẽ được cập nhật tài khoản. Trước điều kiện khó khăn khách quan, những người mua thẻ đều tỏ ra thông cảm với tôi.

SÔNG ĐỘC LẬP SỐ 16

Tháng 8 năm 2010

<http://ttsongdoclaphn.vn>

Nhưng thật không may cho tôi, có một khách hàng đã bắt ngờ xông đến tát vào nhân viên và PA của tôi một cách thô bạo. Đó một nữ khách hàng tuổi chừng 30 gây áp lực, liên tục, gây sự gay gắt với tôi về sự cố mạng VinaPhone. Dù có lẽ phải và sự công bằng cũng không giúp được tôi ngay lúc hỗn loạn. Trong giây phút nghĩ đến sự an toàn cho chính mình cùng cửa hàng, tôi đã bồi thường lại số tiền nạp thẻ theo yêu cầu khách hàng đó, và được họ hứa khi nào tổng đài cộng tiền khuyến mại vào tài khoản điện thoại, họ sẽ thanh toán lại cho tôi. Tuy nhiên, 1 ngày, 2 ngày, rồi 3 ngày trôi qua..., tổng đài đã khắc phục được về sự cố và nạp đầy đủ tiền khuyến mại cho khách hàng, nhưng nữ khách hàng nọ vẫn biệt vô âm tín cùng với chiếc thẻ cào mệnh giá 50 nghìn mà chị ta đã cầm của tôi mà chưa trả tiền.

Người ta vẫn thường nói: "Tất cả rồi sẽ qua". Vâng, tất cả rồi sẽ qua đi, và đối với tôi cũng vậy. Tôi đã học được cách chấp nhận những kết quả không như những gì mình mong đợi, để từ đó rút kinh nghiệm và có đủ nghị lực đối diện với những khó khăn thử thách phía trước một cách tốt hơn.

Hậu và một người bạn. Ảnh: Nguyễn Văn

Qua câu chuyện được bày này, tôi muốn được gửi đến những ai đang mang trên mình giải khiếm khuyết mà thượng đế mang lại một thông điệp: đừng vì những điều không tốt đẹp đến với mình mà đánh mất đi niềm tin yêu hy vọng về một mai tươi sáng trong cuộc đời.

Minh Hậu

LẦN ĐẦU TIÊN SAU 20 NĂM CÓ THẺ SỐNG XA NHÀ

Dù đã chuẩn bị trước nhưng tôi vẫn cảm thấy hồi hộp pha chút lo lắng trước khi bắt đầu hai ngày thực tập sống độc lập tại Trung tâm Sống độc lập Hà Nội. Đây cũng là lần đầu tiên sau hơn 20 năm tôi mới lại sống xa nhà mà không có người thân bên cạnh. Nhưng cảm giác đó cũng dần mất đi khi tôi đến trung tâm với sự đón tiếp nhiệt tình, chân thành, chu đáo của mọi người và bạn Đoàn là hội viên cùng thực tập với tôi lần này. Chúng tôi cũng thật yên tâm khi có sự trợ giúp của các bạn PA trong suốt thời gian ở đó.

Buổi tối, sau khi ăn bữa cơm đầu tiên với tài nấu nướng khéo léo của bạn Hiệp, PA của Đoàn, chúng tôi mời nhau đi cafe. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại được có cái cảm giác thú vị được ngồi quán uống nước cùng bạn bè, được cùng nhau nói chuyện về cuộc sống, chia sẻ những khoảnh khắc vui buồn. Đặc biệt những tâm sự nghiêm túc về nghề PA của Hiệp khiến tôi càng thêm tin tưởng vào tính bền vững và chuyên nghiệp của mô hình sống độc lập.

SÔNG ĐỘC LẬP SỐ 16

Tháng 8 năm 2010

<http://ttsongdoclaphn.vn>

Kế hoạch sáng thứ bảy chúng tôi sẽ ra bờ hồ đi xe điện dạo quanh phố cổ, đây là tuyến xe mới mở phục vụ cho Đại lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long - Hà Nội. Dù không trùng giờ làm nhưng vì Quỳnh (PA) và bạn cũng muốn đi nên chúng tôi hẹn nhau đi cùng. Thật thích thú khi ngồi trên xe điện chậm chậm dạo quanh những con phố cổ, trong lòng thấy nhẹ nhàng, thư thái, mặc cho dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi. Xe đi qua những con phố bắt đầu bằng chữ Hàng như Hàng Nón, Hàng Bạc, Hàng Bò, gọi đến những mặt hàng đặc trưng từng được bày bán trước đây và bây giờ. Qua Ô Quan Chưởng, cửa ô còn lại nguyên vẹn của Thăng long xưa, di tích nhà 48 Hàng Ngang, nơi Bác Hồ viết bản tuyên ngôn độc lập, ngôi nhà cổ 87 Mã Mây, tượng đài vua Lý Thái Tổ và muôn vàn cảnh vật sinh động khác trong tiếng nhạc của những ca khúc viết về Hà Nội khiến lòng tôi càng cảm thấy tự hào và yêu mến mảnh đất thủ đô ngàn năm văn hiến. Đến đền Ngọc Sơn, chúng tôi xuống xe đi bộ vào. Hiệu là bạn của Quỳnh, rất nhiệt tình đẩy xe đưa tôi đi thăm khắp mọi nơi, phải qua mấy chỗ có bậc thềm rất cao mới vào được bên trong, lúc thì Thương (PA), Quỳnh, Hiệu cùng nhắc xe, khi thì có mấy chị tình nguyện giúp, lúc lại nhờ một vị khách nước ngoài cuối cùng chúng tôi cũng hoàn thành chuyến tham quan. Cảm nhận của tôi là không nên ngại nhờ mọi người giúp mình qua đó họ có thể hiểu hơn về người khuyết tật cũng có nhu cầu được tham gia vào mọi hoạt động xã hội, hòa nhập cộng đồng như tất cả mọi người. Chiều hôm đó vì mệt quá nên kế hoạch đi nhà sách Tiền Phong phải tạm gác lại.

Sáng chủ nhật khi chúng tôi đang ăn sáng để chuẩn bị đi Lăng Bác thì anh Tú đến chơi. Đã nghe về anh từ lâu nhưng hôm đó tôi mới được gặp, nói chuyện tôi rất khâm phục về trình độ hiểu biết, kiến thức và sự tự tin của anh. Anh rủ mọi người cùng đến thăm anh Nguyên, một hội viên nhà ở gần trung tâm. Vì cũng muốn được làm quen với những người bạn mới nên chúng tôi hoãn chuyến đi Lăng Bác. Anh Nguyên ở tầng hai nên khi chúng tôi đến, bạn PA của anh giúp anh xuống cầu thang ngồi tiếp chuyện chúng tôi. Dù anh nói năng rất khó khăn phải có người thường xuyên tiếp xúc mới hiểu và dịch được nhưng anh luôn phấn chấn, tươi cười khiến tôi cũng cảm thấy lạc quan hơn. Chúng tôi ngồi nói chuyện rất vui vẻ cho đến khi anh cần đi nghỉ thì xin phép ra về.

Buổi trưa ngày cuối cùng của đợt thực tập sống độc lập với sự hỗ trợ của PA, chúng tôi tổ chức liên hoan ăn bún ninh xương để chia tay. Hai ngày sống tại trung tâm đã trôi qua thật nhanh với đầy ắp những kỷ niệm. Chia tay nhau ai về nhà nấy, nhưng những kinh nghiệm đã trải qua sẽ giúp ích cho chúng tôi rất nhiều trên con đường dài của cuộc sống độc lập. Từ việc tự lập kế hoạch cho bản thân đến việc quản lý ngân sách, chi tiêu hợp lý, mối quan hệ với PA và cả những rắc rối phát sinh tất cả đều phải tự mình suy nghĩ giải quyết và chịu mọi trách nhiệm về quyết định của mình.

Xin cảm ơn trung tâm, cảm ơn các bạn PA, nhờ có dự án sống độc lập, được tham gia tập huấn và nhất là những ngày “sống thử” ở trung tâm mà tôi cảm thấy mình trưởng thành hơn, bớt dần sự mặc cảm, yếu đuối trước đây để bước vào một cuộc sống mới lạc quan hơn với những điều tốt đẹp, hữu ích đang chờ đón ở ngày mai.

Trần Thị Hương

THÊM MỘT LỐI NHỎ VÀO ĐỜI

Tôi từng có một cuộc sống bình thường như bao nhiêu người con gái khác, mộng mơ, hồn nhiên và vô tư nhưng sau một tai nạn xảy ra tôi đã phải chịu một cú sốc tinh thần nặng nề. Trải qua một ca phẫu thuật dài 8 tiếng đồng hồ, đến khi tỉnh dậy, tôi biết mình vĩnh viễn không còn được đi trên đôi chân của mình nữa.

Đó là mất mát lớn nhất trong cuộc đời tôi. Bao nhiêu mơ ước, bao nhiêu dự định cho tương lai của tôi cũng vì thế rơi vào vô vọng. Lúc ấy mọi thứ xung quanh tôi cảm thấy không còn một giá trị và ý nghĩa gì nữa và ý chí của mình đã thực sự bị sụp đổ hoàn toàn. Nhưng từ khi tôi biết đến Trung tâm Sống độc lập của người khuyết tật Hà Nội và tham gia làm hội viên của trung tâm, tôi đã nhận ra rằng cuộc sống vẫn còn rất nhiều cánh cửa ngỏ để cho mình có thể vững tin bước tiếp đến tương lai. Qua các đợt tập huấn của trung tâm đã giúp cho tôi hiểu rõ về những giá trị tiềm ẩn trong mỗi con người và nhận ra rằng mình vẫn còn có đủ khả năng để đóng góp tích cực cho xã hội.

Tôi đã quyết định tạo cho mình một cuộc sống mới bằng cách lựa chọn cho mình một cái nghề phù hợp với sức khỏe và sở thích cá nhân của mình. Nhưng khi bắt đầu thực hiện mọi thứ lại khó khăn hơn những gì tôi tưởng, những ngày đầu đi xin học nghề là những ngày khổ cực và buồn tủi. Chỉ vì tôi phải ngồi trên chiếc xe lăn nên cơ sở dạy nghề sợ rằng tôi không có đủ tiền để đóng học phí và mua đồ thực hành, họ đã từ chối... Nhưng may mắn là cuối cùng tôi đã gặp được chị Mẫn, chủ một tiệm cắt tóc – gội đầu – sơn sửa móng, nằm trong một ngõ nhỏ trên đường Khuất Duy Tiên. Chị đã nhận tôi và nhiệt tình hướng dẫn tôi những điều cơ bản.

Từ đó, mỗi buổi sáng trên con đường quen thuộc tôi cùng với 2 bạn PA hỗ trợ đẩy xe lăn đi bộ gần 4km để đi học nghề. Hơn một tháng trôi qua, tôi đã học được những kỹ thuật cơ bản nhất để tôi có thể mở một cửa hàng vẽ móng nhỏ cho riêng mình. Cuối cùng những gian truân và khó khăn trước mắt đã được hoá giải và tôi đã có được một cái nghề như mình mong đợi. Hiện nay, tôi đã hoàn toàn làm chủ cuộc sống của mình, dù thu nhập không ổn định nhưng cũng phần nào giúp tôi trang trải được những chi phí cá nhân cũng như được chung vai góp sức với người bạn đời của mình chăm lo cho con gái 4 tuổi xinh xắn và dễ thương. Hạnh phúc được vun đắp khiến tôi lại thấy cuộc đời thật nhiều ý nghĩa.

Rồi một hôm tôi nhận được thư mời tham dự Hội thảo tham vấn đồng cảnh của Trung tâm Sống độc lập Hà Nội. Sau 3 ngày tập huấn, được giao lưu trò chuyện với những người cùng cảnh, tôi rút ra được nhiều kinh nghiệm và nhiều điều bổ ích cho bản thân. Đây là lần tiên tôi được tham gia vào một khoá tập huấn mà chính những người hướng dẫn là những người khuyết tật đang tham gia hoạt động của trung tâm. Tôi đã được học cách lắng nghe, mặc dù kiên nhẫn lắng nghe người khác nói là

Tháng 8 năm 2010

điều chẳng mấy dễ dàng. Trong khi vai trò của một tham vấn viên đòi hỏi phải có nhiều trải nghiệm, biết cảm thông, biết tôn trọng và chú ý lắng nghe, biết khuyến khích và chấp nhận khách hàng giải tỏa cảm xúc. Bên cạnh đó, tham vấn viên cũng là người phải biết tạo dựng niềm tin tương đối với khách hàng, giúp cho khách hàng có thể nhận ra được các giá trị sẵn có của mình kể cả đã mang trên mình khuyết tật, hỗ trợ họ khôi phục lại bản thân, phục hồi sự tự tin, xây dựng lại mối quan hệ con người và góp phần hoàn thiện những mặt còn thiếu sót của xã hội.

Qua tham vấn đồng cảnh, tôi nhận thấy mình còn phải cố gắng và học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm để giúp ích không chỉ cho bản thân mình hay cho chính gia đình mình mà còn có thể hỗ trợ những bạn đồng cảnh rất đáng thương, thông qua việc thấu hiểu được tâm tư và những điều người khuyết tật muốn nói... Tuy khoá tập huấn không dài nhưng qua cách giảng dạy rất tận tình và cởi mở của các anh chị lãnh đạo đã giúp cho tôi hiểu được những kỹ năng cần thiết và vững tin hơn trong cuộc sống. Từ đây, tôi mong muốn được cùng chung tay góp sức với các anh chị em học viên khác đã tham gia khoá tập huấn để áp dụng những kiến thức được học để được chia sẻ với những người khuyết tật khác.

Cún Xinh

NGƯỜI KHUYẾT TẬT CÓ THỂ ĐÓNG VAI TRÒ QUAN TRỌNG TRONG NỀN KINH TẾ KHU VỰC CHÂU Á-THÁI BÌNH DƯƠNG

Một hội nghị của Liên Hợp Quốc mới kết thúc gần đây đã khuyến khích các doanh nghiệp nắm bắt lấy quyền và những mối quan tâm của người khuyết tật (NKT), nhấn mạnh vào sức mạnh tiêu dùng chưa được khai thác của khoảng 400 triệu NKT trong khu vực châu Á-Thái Bình Dương.

Hội nghị này, do ESCAP và Trung tâm phát triển về NKT khu vực châu Á - Thái Bình Dương (APCD) kết hợp với Cơ quan hợp tác quốc tế Nhật Bản (JICA) tổ chức tại Bangkok (Thái Lan), cũng đã đánh giá lại việc thực hiện Khung hành động thiên niên kỷ Biwako, một kế hoạch của khu vực nhằm tiến tới một xã hội phi rào cản và dựa trên quyền của NKT.

Hơn 60 đại biểu đã tham dự cuộc hội nghị trong hai ngày với chủ đề Hợp tác Nam-Nam về NKT, trong đó bao gồm các quan chức chính phủ, đại diện các doanh nghiệp và các tổ chức của NKT, đã tìm hiểu các biện pháp mà trong đó các kế hoạch phát triển doanh nghiệp và tuyển dụng trở nên toàn diện hơn.

“Rất nhiều trong số 400 triệu NKT hoặc hơn thế trong khu vực đang sống ở các khu vực nông thôn, vùng sâu vùng xa trong hoàn cảnh đói nghèo, đối mặt với nhiều rào cản sâu sắc và dai dẳng”, bà Nanda Krairiksh, Giám đốc Ban phát triển xã hội của ESCAP nhấn mạnh.

“Việc coi họ là những người đóng góp vào động lực phát triển kinh tế của khu vực chúng ta, là những doanh nhân, những người lao động hay một phân khúc thị trường mới nổi sẽ nâng cao triển vọng thịnh vượng của tất cả mọi người”, bà Nanda Krairiksh nói thêm.

ILY (theo UN)

HƯỚNG TỚI THẬP KỶ THỨ 3 VỀ QUYỀN CỦA NGƯỜI KHUYẾT TẬT CHÂU Á – THÁI BÌNH DƯƠNG

Thập kỷ thứ 2 về quyền của người khuyết tật Châu Á - Thái Bình Dương sẽ kết thúc vào năm 2012 để sau đó mở ra một thập kỷ tiếp theo với những mục tiêu hành động mới.

Những thành tựu đáng ghi nhận đạt được cho tới nay bao gồm tăng cường các biện pháp hiệu quả giúp nâng cao năng lực và quyền của NKT, xây dựng các chính sách thiết thực hơn dựa trên mô hình xã hội tiếp cận, cải thiện phương pháp thu thập và thống kê số liệu và đẩy mạnh công tác hỗ trợ NKT hoà nhập. Cuộc họp nhóm chuyên gia cố vấn (Meeting-Cum-Stakeholder Consultation) do Ủy ban kinh tế Xã hội Châu Á – TBD của Liên hợp quốc tổ chức tại Băng Cốc (Thái Lan) diễn ra từ 23 - 25/6/2010 đã nêu ra những thách thức còn tồn tại, trong đó có sự cần thiết của việc nhận biết đúng các nhu cầu cơ bản của NKT, những vấn đề liên quan đến phụ nữ khuyết tật và trẻ em khuyết tật, đặc biệt là ở những vùng nông thôn và vùng hẻo lánh nơi đời sống kinh tế còn nhiều khó khăn. Xây dựng các chính sách của mỗi quốc gia phù hợp với Công ước LHQ về quyền của NKT cũng là một quá trình nhiều thử thách. Đến ngày 1/6/2010 có 30 chính phủ các nước trong khu vực Châu Á Thái Bình Dương đã ký tham gia và phê chuẩn Công ước LHQ về quyền của NKT.

Nâng cao khả năng của các tổ chức của NKT để khuyến khích các thành viên tham gia tích cực đưa ra quyết định của mình, cải tiến phương pháp tiếp cận và nghiên cứu thông tin, lồng ghép các chính sách liên quan đến NKT vào các lĩnh vực phát triển kinh tế xã hội, tiếp tục đưa các sáng kiến của 2 thập kỷ đầu tiên về quyền của NKT khu vực Châu Á - Thái Bình Dương vào triển khai và tăng cường công tác giám sát các quá trình thực hiện vẫn là những mục tiêu hành động. Kêu gọi sự hợp tác đa phương, đưa các chính sách hiện có vào thực tiễn là những yêu cầu cấp bách được đề xuất để đẩy lùi và dẫn tới triệt tiêu những thách thức còn tồn tại. Trong đó cần chú trọng việc tạo lập mối liên kết với các tổ chức tư nhân, khuyến khích các tổ chức xã hội và các cơ quan chuyên trách về sự hoà nhập của NKT cùng chung tay hiệu quả hơn trong công tác hỗ trợ các yêu cầu về sự phát triển của các nước châu Á, trong đó có nhu cầu đa dạng của NKT.

Những rào cản cần xoá bỏ trong sinh kế của NKT sẽ được tập trung vào phân tích đánh giá mức độ tiếp cận cơ sở hạ tầng và thông tin, thái độ xã hội, giao thông, thông tin liên lạc, giáo dục đào tạo và hỗ trợ tài chính. Vận dụng các bài học kinh nghiệm đúc kết từ phương pháp thực hiện phục hồi chức năng dựa vào cộng đồng (CBR) và sông độc lập để nâng cao năng lực người khuyết tật. Chiến lược ưu tiên trong thập kỷ thứ 3 về quyền của người khuyết tật Châu Á - Thái Bình Dương sẽ tôn vinh vai trò của các tổ chức cha mẹ và gia đình của NKT, các liên minh của NKT. Với các hoạt động thiết thực và phù hợp như vậy sẽ đảm bảo nâng cao hiệu quả quá trình vận động ủng hộ lâu dài vì một xã hội không rào cản cho mọi người.

Vũ Anh Tú – Trung tâm Sống độc lập Hà Nội
(theo biên bản Cuộc họp của các nhà cố vấn tại Băng Cốc)